

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2003-03-26

Närvarande: f.d. regeringsrådet Karl-Ingvar Rundqvist, regeringsrådet Marianne Eliason, justitierådet Severin Blomstrand.

Enligt en lagrådsremiss den 20 mars 2003 (Näringsdepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till lag om ändring i lagen (1982:129) om flyttning av fordon i vissa fall.

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av ämnesrådet Fredrik Ahlén.

Förslaget föranleder följande yttrande av Lagrådet:

1 §

Genom lagrådsremissens förslag införs begreppet "markägare" i lagen (se förslaget till nytt tredje stycke i 2 §). Vid föredragningen har uppgivits att begreppet avses ha samma innebörd i denna lag som det har i lagen (1984:318) om kontrollavgift vid olovlig parkering. I kontrollavgiftslagen finns en bestämmelse (2 § andra stycket) av innebörd att bestämmelserna i den lagen om markägare gäller också den som på grund av avtal har rätt att upplåta ett område för parkering eller att förbjuda parkering inom området. Lagrådet förordar att en motsvarande bestämmelse tas in i den nu aktuella lagen, lämpligen som ett nytt sista stycke i 1 §.

5 §

I paragrafens första stycke föreskrivs enligt gällande lydelse att en myndighet som har meddelat ett beslut om flyttning av fordon så snart det kan ske skall underrätta fordonets ägare och, i vissa fall, även en uthyrare av fordonet. Stycket föreslås i remissen ändrat så att underrättelseskyldigheten begränsas till att omfatta fall där flyttningensbeslutet avser ett registrerat fordon. I författningskommentaren anmärks att bestämmelsen i första meningen av andra stycket – vilken ålägger den myndighet som verkställt flyttning till en särskild uppställningsplats att på visst sätt kungöra flyttningen när ägaren inte har kunnat anträffas – inte är begränsad till registrerade fordon. Därvid framhålls att om det t.ex. genom en namnskylt på ett oregistrerat fordon framgår vem som äger det, den myndighet som har flyttat fordonet till en särskild uppställningsplats måste försöka nå ägaren med en underrättelse om att fordonet har flyttats; först därefter skall flyttningen kungöras.

Enligt Lagrådets mening kan det inte av den föreslagna lydelsen av paragrafen utläsas att en underrättelseskyldighet skall anses föreligga i den situation med ett oregistrerat fordon som berörs i författningskommentaren. Snarare leder den tillämnade ändringen till motsatt slutsats. Ett klagörande i lagtexten synes därför önskvärt. Detta skulle kunna ske t.ex. genom att underrättelseskyldigheten vid meddelande av flyttningsbeslut görs något vidare än vad remissförslaget innebär och därmed täcker in även vissa fall där fråga är om ett oregistrerat fordon. En kompletterande bestämmelse härom skulle kunna tas in som en andra mening i första stycket, varvid stycket förslagsvis skulle ges följande lydelse:

”När ett beslut om flyttning av ett registrerat fordon har meddelats, skall den myndighet som meddelat beslutet underrätta ägaren så snart det kan ske. Detsamma gäller om ett flyttningsbeslut har meddelats avseende ett fordon som inte är registrerat och det genom märkning eller på annat sätt omedelbart framgår vem som är fordonets ägare. I fråga om fordon som innehas med nyttjanderätt för bestämd tid om minst ett år skall även den som har upplåtit nyttjanderätten (uthyraren) underrättas.”

9 §

I paragrafen i dess gällande lydelse finns i första meningen en regel om att föremål som finns i ett fordon vid tillämpningen av lagen anses höra till fordonet. I andra meningen finns ett undantag från den regeln innebärande att ett föremål som finns i ett fordonsvrak och som inte har varit avsett att stadigvarande brukas i fordonet skall behandlas enligt bestämmelserna i lagen (1938:121) om hittegods. I remissen föreslås en utvidgning av regeln i första meningen. Samtidigt införs en ny tredje mening som innehåller en upplysning om att det i lagen om hittegods också finns bestämmelser som kan tillämpas på upphittade, oregistrerade fordon. Eftersom denna regel inte ger någon anvisning om när respektive lag skall tillämpas framstår den enligt Lagrådets mening som tämligen meningslös; utformningen är möjligen också missvisande. Lagrådet förordar att hänvisningen utgår.